

1. kapitola

VAROVÁNÍ

Šampon se sice chlubil obrázkem krásné dívky, za jejímž nahým ramenem vykukovala Eiffelovka, a nápisem *Paříž*, ale pod obrázkem musel chtít nechtít vyrukovat s pravdou v podobě titěrného nápisu: *Made in New Zealand, Wisdom Laboratories, Paraparaumu*.

Laura si chvilku představovala, jak si tím šamponem myje vlasy, jak vylézá ze sprchy a najednou zjišťuje, že je neuvěřitelně krásná a že ji šampon přenesl do Paříže. Jenže proč by si měla mýt vlasy, když ji šampon přenesl nanejvýš do Paraparaumu? Mimo to si uvědomila, že by jí vlasy neuschly, než vyrazí do školy, a že by tím pádem měla až do velké přestávky zmrzlé uši. Tohle prostě byla realita zrovna tak, jako že něco bylo vyrobeno na Novém Zélandu. Vžít se do toho, že jste někdo jiný a že vás čeká úplně jiné ráno, prostě nejde, podobně jako se pomocí šamponu neocitnete v nádherném městě plném umělců, kteří si dávají víno a flambované palačinky.

V kuchyni se zuřivě rozpištěla konvice. Dožadovala se, aby ji někdo sundal ze sporáku. Laura se lekla a vyskočila ze sprchy. Zjistila, že na věšáku nemá ručník. Ale to už slyšela, jak do vedlejší místnosti přispěchala konvici na pomoc Kate – její máma. Laura se pokusila oklepat jako pes, i když věděla, že to moc nepomůže.

„Mami, nemám tu ručník!“ zavolala mrzutě. Vtom na hromadě prádla u dveří uviděla ručník a nedočkavě ho popadla. „Dobrý! Jeden jsem našla! Sakra! Je mokřej.“

„Nejsušší ručník má ten, kdo vstane jako první,“ ozvala se Kate z kuchyně.

Zrcadlo viselo v místě, kde se v koupelně hromadilo nejvíc páry. Laura v něm viděla jen rozmazaný stín. Ta matnost jí nicméně vyhovovala, protože občas nebyla spokojená s tím, jak vypadá, a tak se na sebe radši dívala v zamlženém zrcadle. Už se kolikrát snažila nečekaně zahlédnout svůj obličej, ale nikdy se jí to úplně nepodařilo. Netušila tedy, jak vlastně vypadá, když se o to nesnaží. Svě tělo ovšem znala velice dobře. Naplňovalo ji opatrným optimismem.

„Zdálky už vypadáš celkem dobře,“ řekla jí její kamarádka – spolužačka Nicky. „Pohled zblízka ten dojem bohužel kazí. Jsi hrozně obyčejná. Přemluv mámu, ať ti dovolí nějaké módní sestřih nebo aspoň světlej proužek vepředu nebo tak něco.“

Laura nechtěla světlý proužek. Většinou jí vyhovovalo, že je obyčejná a že bydlí v obyčejném domku s mámou a s bráškou Jackem. Někdy ale při pohledu do zrcadla brala Nickyinu poznámku jako kompliment svědčící o tom, že až se pro nějaké vylepšení přeci jen rozhodne, neměl by to být problém.

Ve velkém obýváku za úzkou chodbičkou si teď pro změnu stěžovala Kate.

„Přece jsem nemohla přijet domů jen s jednou botou,“ prohlásila, „musela bych si toho při řazení všimnout.“

„Ztratila botu!“ oznámil Jacko Lauře, když se kolem něj prohnala v ručníku, který se jí lepil na tělo, do svého pokojíčku.

Jen přeběhla práh, zarazila se. Na kratičký okamžik ji cosi vyděsilo, i když nic zvláštního nezaslechla ani nezahlédla. Jenže jak tam tak stála, ucítila to znovu – bylo to jako zachvění struny, přes kterou někdo přejel prsty.

„Dívala jsem se úplně všude,“ tvrdila Kate. V hlase se jí začínala ozývat obvyklá ranní panika. Laura se oťrásla, aby zarazila to nevysvětlitelné chvění. Začala se soukat do školní uniformy – předepsaného oblečení s výjimkou kalhotek, protože nemít na sobě školní kalhotky bylo pro všechny holky otázkou cti. Bylo to přísnější pravidlo, než jaké by dokázala vymyslet sama škola.

„Stane se to,“ řekl nějaký hlas.

„Co se stane?“ zeptala se Laura. Okamžitě si uvědomila, že ten hlas promluvil v jejím nitru a ne někde v pokojíku.

To bylo varování, uvědomila si. Zmocnila se jí úzkost. Podobná varování totiž zažila dřív. Nedocházelo k nim sice nijak často, ale byla tak intenzivní, že na ně nedokázala zapomenout. Vždycky, když takové varování dostala, měla pocit, že by mohla něco změnit, ale pak se pokaždé ukázalo, že je to nad její schopnosti. To varování prostě znamenalo, ať se připraví, protože se bude muset s něčím vypořádat.

„Bota nikde!“ vykřikl Jacko postávající ve dveřích, aby mohl hlásit vývoj událostí.

Laura vzala kartáč na vlasy a podívala se do zrcadla u sebe v pokojíčku – nejlepšího zrcadla v celém domě, protože na něj dopadalo světlo přímo z okna. Upřeně se na sebe zahleděla.

Nevypadám už jako malá holka, pomyslela si. Urputně se snažila myslet na něco jiného než na to varování. Doufala, že to přestane, že to pomalu odezní. Jenže její odraz v zrcadle byl zrádný. Jak se tak na sebe dívala, začala mít strach, úplně se vyděsila.

Drobná změna může někdy člověka znepokojit víc než změna velká. Kdyby měla Laura vysvětlit, podle čeho poznala, že v zrcadle nevidí sebe, nedokázala by ukázat ani na jeden cizí rys. Vlasy byly její. Oči lemované černočernými řasami, na které byla tak pyšná, byly také její. Přes to přese všechno se nedívala na svůj obličej, protože tenhle obličej věděl cosi, o čem Laura neměla nejmenší ponětí. Díval se na ni z nějakého tajuplného místa plného radostí a strastí, které úplně nepoznávala. Nebylo pochyb. Budoucnost Lauru varovala a zároveň ji tím nesmírně lákala.

„A dost!“ řekla Laura nahlas, protože měla strach. Když měla strach, většinou začala být podrážděná. Zamrkala a zavrtěla hlavou. Když se do zrcadla podívala znova, uviděla konečně samu sebe: husté hnědé vlasy, tmavé oči a olivovou pleť. Kate a Jacko měli vlasy světlé. Lauřiny geny tak vzdávaly hold jednomu z jejích osmi prapradědků – polynéskému válečníkovi.

„Pomoc!“ vykřikla a vyřítla se do chodbičky. Vtrhla do mámina a Jackova pokoje. Na první pohled se zdálo, že v něm nikdo není, protože Kate šátrala pod postelí – co když se tam ta bota v noci schovala? „Mami!“ pronesla důrazně Laura. „Teď mluvím vážně! Dostala jsem opravdické varování!“

„Cože?“ Katin podrážděný hlas k ní dolehl skrz matraci.

„Už zase,“ naléhala Laura.

„Jo, už zase,“ opáčila Kate, jenže mluvila o něčem úplně jiném. „Nejdřív včera ráno a dneska znova. Když mi vysvětlíš, jak je možné, že úplně obyčejná bota – ne, pěkná a docela drahá bota – si jen tak v noci odkrácí, dostaneš odměnu.“

„Dívala jsem se do zrcadla a najednou mi obličej před očima zestárnul,“ vykládala Laura.

„Jen počkej, až budeš v mém věku, to budeš koukat, co se ti bude s obličejem po ránu dít,“ prohlásila Kate. Hlas jí pořád tlumila matrace. „Tady je akorát tak prach.“

Jacko stál ve dveřích, držel Pláštík a sledoval ty dvě, jako by pro jeho pobavení předváděly cirkusové číslo.

„Dneska se děje něco divnýho,“ stěžovala si Laura. „Když dnes půjdu ven, mohlo by to pro mě být nebezpečný. Radši zůstanu pěkně doma v posteli. Napíšeš mi omluvenku?“

„Vždyť je čtvrtek!“ rozkřikla se Kate. Vylezla zpod postele a setřela si z rukou prach. „Lauro, ty ses snad zbláznila! Ve čtvrtek tě hrozně, hrozně moc potřebuju. Dneska máme otevřeno až do večera a kdo by vyzvedl Jacka, odvedl ho domů, uchystal mu večeři a přečetl mu pohádku na dobrou noc? Ve čtvrtek ti žádnou omluvenku nenapíšu a basta.“

„Jenže já si ty dny nevybírám,“ namítla Laura. Na hlase už jí ale bylo poznat, že to vzdává. „To oni si vybírají mě.“

„Čtvrtek si tě prostě vybírat nebude,“ prohlásila Kate rozhodně, jako by dokázala řídit osud tak, že z něj jednoduše vyloučí veškeré absurdity. „Musíš si holt dávat pozor! Pořádně se rozhlíže! Vyhybej se učitelům!“

„Ale mami, v tom to není!“ ohradila se Laura. „To varování se týká něčeho důležitýho. Vůbec nevíš, jaký to je.“

„Pak mi to povíš,“ rozhodla Kate, ale Lauře bylo jasné, že to

mámě povědět nedokáže. Ten stav se nedá popsat. Ostatní jí prostě musí věřit, jenže to by toho po nich chtěla příliš a obzvlášť po ránu, kdy se život jejich rodiny rozbíhá třemi odlišnými směry a jen jeden je její.

Kate si náhle na něco vzpomněla, a tak odhopsala do obýváku. Na krbové římsce ležela její bota. Nevědomky ji tam položila včera večer, když si u vyhaslého krbu prohlížela Jackův obrázek jejich šťastné rodinky. Nic jiného zatím nakreslit neuměl. Na obrázku byli všichni tři – Laura, Jacko a Kate, rozevlátí a přitom geometričtí, měli velikánské hlavy a krátké nožičky a usmívali se tak zeširoka, že jejich smějící se ústa přesahovala mimo obličej. Díky těm úsměvům se Kate zase uklidnila a začala chodit normálně. Bota se našla a Kate jí okamžitě odpustila.

Jenže Laura se nedokázala hned tak s něčím smířit, protože si najednou připadala od všeho hrozně odloučená. Podívala se na podivně rozostřenou oblohu. Ještě před pár minutami jí připadala čirá, jasná a nádherná, ale teď měla pocit, že léto se do jejich domku opírá veškerou silou a že na ni dýchá horkým nenasytným dechem.

„Jacko, kde máš košík?“ zeptala se Kate. Jacko vyrazil pro košík, ve kterém měl čistý světřík, náhradní trenýrky, knížky z knihovny, speciální knížku o tygrech a Růžováka – rozesmátého růžového krokodýla z plsti. Pečlivě si složil Pláštík a položil ho na svou hromádku cenností.

„Tak pojdte!“ zavelela Kate. „Co kdyby se tenhle cirkus už hnul z místa? Lolly, doufám, že máš dost síly, protože dnes ráno auto možná hned tak nenastartuje.“

„Nepovídej,“ odpověděla Laura malinko sarkasticky, protože auto nechtělo ráno startovat už několik týdnů v řadě.

„Potřebovalo by dobít baterii, možná by potřebovalo úplně novou baterii,“ uvažovala Kate nahlas. „Jenže ta je moc drahá.“ Zatnula zuby, aby překonala finanční tíseň. „No nic, jakmile se rozjedeme, budeme mít vyhráno. Lolly, dohlídni prosím tě na Jacka. Aspoň budu vědět, kde je.“

Kate se celou vahou opřela do dveří, takže se auto začalo

po centimetrech šinout vpřed. Laura obdivovala, že Kate vypadá tak hrdinně. Byla elegantní a hezká, i když tlačila auto. Divoce se usmívala sama pro sebe, blondaté vlasy jí vířily kolem hlavy. Jejich ulice se svažovala nejdřív zvolna a po chvíli o něco prudčeji. Vtip spočíval v tom, že jakmile se auto rozjelo, muselo se do něj naskočit a na příkřejším úseku ho nastartovat. A Kate se to právě podařilo, jako už tolikrát před tím. Na druhé straně ulice čekala Lauřina kamarádka Sally, až její táta vyjede z garáže a odveze ji do soukromé školy na druhém konci města.

„Doufám, že tu nebudeme bydlet nadosmrti,“ prohlásila Sally jednou opovržlivě. Lauře se ale v Gardendaleské čtvrti líbilo, protože tu strávila naprosto vydařený rok a snažila se žít tak, aby stálo za to si ho kdykoliv zopakovat.

Když motor o kousek níž škytnul a pak se plynule rozjel, zamávala Sally ještě jednou.

„A jedém, bráško!“ řekla Laura Jackovi. „Utíkej, Káčo, utíkej, utíkej, honí tě kocour divokej, divokej.“

„Káča utíká, co může, co může, kocour ji chytit nemůže, nemůže,“ zarecitoval Jacko a pevně se chytil Pláštíku, kdyby se v autě náhodou objevil nějaký kocour.

„Kéž bych taky měla nějaký Pláštík,“ vzdychla Laura. „Zrovna teď ho potřebuju víc než ty.“

Rychle vyrazili za autem, postupně se naskládali dovnitř – bráška, sestra, košík, růžový krokodýl, školní batoh a ostatní věci. Auto na uvítanou celé nadskočilo.

„Neboj!“ řekla Kate Lauře. „Už jsme to zvládli tolikrát.“

„Jenže ne v den, kdy jsem dostala varování!“ namítla Laura. „Celou dobu jsem trnula hrůzou, že spadneš pod kola a auto tě převálčuje.“

„Ty tvoje varování!“ prohlásila Kate láskyplně, ale spíš jako by mluvila na Jacka a ne na Lauru, které už bylo čtrnáct, takže by si zaslouhovala jiný tón.

„Dobře! Tak si tomu nevěř!“ odpověděla Laura. „Nevyčítám ti to, ale prostě to je pravda. Najednou je všude plno světla a ozve se hlas: *Pozor! Pozor! Pozor!*, jako bych hrála Space Invaders.“